

Sygn. akt IV CSK 537/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku B. K.
przy uczestnictwie R. I. M., J. M. i I. M.
o dział spadku po E. M. i X. M.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania R. I. M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.
z dnia 21 listopada 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestnik w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w L. z dnia 21 listopada 2013 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Zdaniem skarżącego, postawa Sądu Rejonowego oraz Sądu Okręgowego odnośnie wpływu wyroku w sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym na możliwość powoływania się na zasiedzenie w postępowaniu działowym rodzi konieczność rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (tak m. in. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, niepubl.).

Skarżący nie wykazał tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Skoncentrował się na abstrakcyjnym wyjaśnieniu, kiedy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona nie podając w tym samym miejscu skargi kasacyjnej usprawiedliwienia jej oczywistej zasadności w odniesieniu do konkretnych okoliczności sprawy. Tego braku nie może zastąpić uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle- których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a ponadto wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.).

Tych wymagań nie spełnia uzasadnienie wniosku uczestnika. Pomijając kwestię logicznej sprzeczności w podejmowaniu próby wykazywania z jednej strony oczywistej zasadności skargi kasacyjnej z drugiej zaś występowania istotnego zagadnienia prawnego, trzeba uwzględnić, że uczestnik w istocie nie sformułował zagadnienia prawnego i co więcej nie przytoczył w tym miejscu skargi kasacyjnej żadnych argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen.

Z przytoczonych względów, przy braku podstaw do stwierdzenia nieważności postępowania w drugiej instancji, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.